

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
נתיסדה ע"י כ"ס מרו מוהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות.....4:36
מוצאי שבת.....6:07
שיעורים כסדרן
נ"ך.....שמואל א' י"ד-ט"ו
בבלי.....פסחים ס"ג
ירושלמי.....יבמות ל"ב
תוספתא.....חולין א'
רמב"ם.....תעניות א'

שעה 10, גליון 18 (483)

פרשת בא, " שבת, שעת תשפ"א לפ"ק

מוהרא"ש דערציילט

חמשה עשר בשבט

חמשה עשר בשבט איז ראש השנה פאר די ביימער. דער פסוק זאגט (דברים כ, ט"ו) "כי האדם עץ השדה" - א מענטש איז אזוי ווי א בוי, זאגט מוהרא"ש אז א מענטש קען זיך אסאך אפּלערנען פון א בוי ווי אזוי אנצוגיין אין זיין לעבן.

זיך דערהאלטן

אויף א בויס גייט דורך זייער שווערע צייטן, עס ווערט ווינטער, עס קומען שווערע ווינטן, האגל, שניי, אלע בלעטער פאלן אראפ, דער בויס ווייסט נישט אויב ער וועט עס דורך מאכן. אויב אבער ער האלט זיך שטארק, ער ווייסט אז באלד וועט קומען זומער און די זון וועט אויפשיינען און ער וועט צוריק אויפלעבן, מאכט ער עס דורך און עס בלייבט שטיין א הערליכע בויס.

און אפילו זומער קומען אויך די היץ וואס טריקענען אויס דעם בויס, און עס זעט אויס ווי ער וועט ווערן אינגאנצן פארטריקנט, אבער אויב דערהאלט ער זיך, בלייבט ער שטיין, און עס בלייבט א הערליכע בויס.

די זעלבע איז מיט א מענטש, עס גייט אויף אים דורך אסאך שוועריקייטן, אסאך מאל זעט אים אויס ווי ער האלט עס שוין מער נישט אויס, ער קען עס מער נישט דורך טראגן, און אפילו ווען עס הייבט שוין אן צו גיין אביסל בעסער, קומען פרישע צרות און פראבלעמען און ער וויל שוין אויפגעבן. אויב אבער ער לאזט זיך נישט צוברעכן, ער דערהאלט זיך, וועט אים צום סוף גוט זיין. וואויל איז דעם מענטש וואס דערהאלט זיך און ער לאזט זיך נישט צוברעכן פון קיין שום זאך וועט אים צום סוף זיין גוט.

<<<<

א ווארט אויף די פּרשה

החדש הזה לכם ראש חדשים, דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו די מצוה פון קידוש החדש, אז ווען מ'זעט די נייע לבנה זאל מען מקדש זיין דעם חודש. זאגט רש"י "נתקשה משה על מולד הלבנה, באיזו שיעור תראה ותהיה ראיה לקדש, והראה לו באצבע את הלבנה ברקיע, ואמר לו פנה ראה וקדש", פאר משה רבינו איז שווער געווען צו פארשטיין די מצוה, ווי גרויס דארף זיין די לבנה אז מ'זאל איר שוין קענען מקדש זיין, ביז דער אייבערשטער האט אים געוויזן מיט די פינגער אויף די לבנה אין הימל, און אים געזאגט, "אזוי ווי דעם זאלסטו מקדש זיין". רש"י פּרעגט ווייטער אז דער אייבערשטער האט דאך גערעדט מיט משה רבינו נאר בייטאג, ווי אזוי קען זיין אז ער האט אים געוויזן די לבנה ביינאכט? נאר דער אייבערשטער האט דעמאלט גערעדט צו אים נאנט צו נאכט, ביי די שקיעת החמה.

דארף מען פארשטיין, פארנואס פונקט ביי די מצוה איז אזוי שווער געווען פאר משה רבינו עס צו פארשטיין?

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן רפ"ב), א איד דארף זיך אליין שטענדיג דן זיין לכף זכות, אפילו איינער וואס ווייסט ביי זיך אז ער איז ממש א רשע גמור, דארף ער אויך פּרובירן מיט אלע כוחות צו טרעפן ביי זיך עפעס אביסל גוטס, אז כאטש ביי די קליינע זאך איז ער נישט קיין רשע, און דורך דעם וואס ער וועט טרעפן ביי זיך עפעס גוטס, ער וועט זיך דן זיין לכף זכות, דורך דעם וועט ער באַמַת ווערן גוט און וואויל, און ער וועט זוכה זיין אַמַת דיג תשובה צו טון.

דער רבי טייטשט דאס אריין אין פסוק (תהלים ל"ז, ט) "ויעוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", אויב וועט מען קוקן אויף די ביסל גוטס וואס א מענטש האט, וואס ביי דעם איז ער נישט קיין רשע, דאן ווען מ'וועט קוקן אויף זיין פלאץ וועט מען זען אז ער איז שוין נישט דארט, ער איז שוין אויף א העכערע מריגה.

דאס איז סיי ביי זיך אליין, און סיי ביי אנדערע מענטשן. דורך דעם וואס מ'קוקט גוט אויף א מענטש, דורך דעם וואס מ'קוקט מיט א גוט אויג און מ'פרובירט צו טרעפן דאס ביסל גוטס וואס מ'האט, דאס מאכט אז מ'זאל באַמַת ווערן בעסער. דורך דעם וואס מ'טרעפט די נקודות טובות, די קליינע גוטע זאכן וואס מ'האט, דאס ברענגט אז מ'זאל טאקע ווערן אינגאנצן גוט.

די נאטור פון א מענטש איז צו קוקן אויף די שלעכטע חלקים, סיי ביי זיך און סיי ביי אנדערע. די גוטע זאכן ווערן פארזען ווייל דאס קומט דאך אזוי, דער בליק פונעם מענטש פאלט געווענליך אויף די שלעכטע חלקים פון זיך און פון אנדערע, און דורך דעם וואס מ'קוקט אויף די שלעכטס ווערט מען אינגאנצן צעפאלן, מ'זעט דאך ווי שלעכט דער מצב איז, און דאס קען ברענגען חס ושלום אז מ'זאל אינגאנצן אראפפאלן, אינגאנצן אנוועקפאלן פונעם אייבערשטן. אבער דורך דעם וואס דער מענטש איז זיך מחז' מיט עפעס אביסל גוטס וואס ער טרעפט ביי זיך, און די זעלבע טרעפט ער אויף גוטס ביי זענעם, דאס טוט אויף אז דער מענטש קען זיך דערהאלטן און זיך שטארקן, און אזוי ווערט ער צוביסלעך בעסער און בעסער.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, השקמת הבקר, הלכה א') אז דאס איז דער ענין פון מצות קידוש החדש, די אידן זענען דאך צוגעגליכן צו די לבנה, און אזוי ווי ביי די לבנה זעט מען אז דווקא ווען עס ווערט טונקעלער און טונקעלער סוף חודש, ביז ס'ווערט שוין אינגאנצן אויס, מ'זעט עס שוין בכלל נישט, דווקא דעמאלט באַנייעט זי זיך, מען ווארט צו זען אפילו נאר א פינטעלע פון די פרישע לבנה, און גלייך שרייט בית דין אויס "מקודש מקודש". די זעלבע איז ביי אידישע קינדער, אפילו ווען איינער פאלט אנוועק חס ושלום, ס'זעט אויס ווי ס'איז שוין נישט געבליבן קיין זכר פון אים, אויב שטרענגט מען זיך אבער אן צו זוכן ביי אים אפילו נאר א פינצקעלע גוטס, קען מען שוין שרייען "מקודש מקודש", די

<<<<

א גוט ווארט

די בעסטע עצה פטור און להצים איז זיך איבערגעבן צום אייבערשטן; גלייך אינדערפרי ווען מען שטייט אויף זאל מען זיך איבערגעבן צו אים. אלע שרעק, דרוק און דמיונות זכו וכו' גייען אנוועק ווען מען געבט זיך איבער צום אייבערשטן. פארנואס זאלט איר לעבן אין שרעק? פארנואס זאלט איר נישט הנאה האבן פונעם לעבן? פארנואס זיך פייניגן אומזיסט? נעמט דעם הייליגן רביניס עצה וועט איר לעבן א זיסע רואיגע לעבן, מיט'ן רביניס עצות איז דער לעבן אסאך גרינגער; פּרובירט עס אויס, הייבט אן דעם טאג מיט תפילה, בעטס דעם אייבערשטן אינדערפרי אז דער טאג זאל זיין מיט הצלחה, אז מען געבט זיך איבער צום אייבערשטן - איז אלעס גרינגער.

(עצתו אמונה בא תשפ"א)

שאלות ותשובות ברסלב

איך בין זייער מקנא מיין

ש'וואגער, וואס קען איך טוין?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך וויל פֿרעגן א שאלה וואס שטערט מיך זייער. איך וועל דערצייילן דברים פֿרוימן, איך מיט מיין שוואגער האבן ביידע געלערנט אין כולל צוזאמען פאר פופצן יאר צוריק, ער איז אויסגעוועלט געווארן צו זיין א מגיד שיעור און איך בין געבליבן אין כולל. ווען איך האב געדארפט מער געלט האב איך אנגעהויבן לערנען פריוואט מיט בחורים, א חלק וואס האלטן נישט ביים לערנען און די עלטערן ווילן נאר אז מיזאל זיי האלטן אין די ראמען. נאכמיטאג לערן איך א שעה און א האלב יעדן טאג מיט איינעם א חסד דעה וואס דער טאטע צאלט מיר ער זאל ליינען אביסל.

ווען איך טרעף מיין שוואגער און איך זע ווי ער איז פארנומען מיט לערנען, שווימט מיר אויף די קש'א, וואו איז דער יוש'ר? פארנוואס דארף איך זיין פארנומען מיט שטותים, ווען ער איז פארנומען מיט גאלד? איך האלט אז איך בין אפילו אביסל מער א למדן פון אים, פארנוואס האט דער אייבערשטער מיר פארטריבן?

תשובה:

בערות ה' יתברך

יום ה' פרשת שמות, י"ז טבת, שנת תשע"ח לפרט קטן

לכבוד... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן ביין בריוו.

דער רבי האט אונז דערצייילט די מעשה פון דעם חכם און תם (סיפורי מעשיות, מעשה ט) ווי דער תם האט געהאט א גוט לעבן און איז שטענדיג געווען פרייליך.

דער תם איז געווען א שוסטער, ער פלעגט ארבעטן זייער שווער צו פארביצירן שיד. ווען ער האט שוין געענדיגט מאכן דעם שיד האט עס געהאט יענן פנים, עס האט געהאט דריי עקן, אבער ער פלעגט אנכאפן דעם שיד און זיך מח'ן זיין דערמיט, ער פלעגט זאגן: "וואס פאר א שיינקייט, וואס פאר א וואולקייט דאס שייקלע איז", "וואס פאר א זיסקייט דאס שייקלע איז", "וואס פאר א האניג'דיג וואס פאר א צוקערדיג שייקלע דאס איז", אבער זיין ווייב האט זיך זייער געוואונדערט, זי האט אים געפרעגט: "אז עס איז יא אזוי, פארנוואס אנדערע שוסטערס נעמען דריי גילדן פאר א פאר שיד און דו נעמסט נאר א האלבן טאלער?" האט איר דער תם געענטפערט: "וואס האט דאס צו טוין מיט מיר; דאס איז יענעם מעשה און דאס איז מיין מעשה, און ווייטער פארנוואס דארפן מיר שמועסן פון אנדערע מענטשן; לאמיר מאכן א חשבון וויפיל איך פארדין פון דעם שיד", ער פלעגט צוזאמערקענען וויפיל ער האט אויסגעגעבן פאר די סחורה און וויפיל עס איז אים אריין געקומען ריוח, און ער האט געזען אז ער האט מריוח געווען צען גראשן, האט ער געזאגט פאר זיין ווייב: "וואס זאל מיר באדערן אז איך האב פארדינט עפעס ריוח מיד ליד?"

אין די מעשה ליגט דער סוד ווי אזוי מען קען האבן א חיים טובים אויף דער וועלט; א מענטש האט נישט וואס צו קוקן אויף א צווייטן. אז מען קוקט אויף א צווייטן האט מען נישט קיין לעבן, איינער וואס איז מקנא א צווייטן עסט זיך אויף לעבעדיגערהייט.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שפת קוב"ה): "כל מי שיש בו קנאה - עצמותיו מרקיבין", ווער עס איז מקנא א צווייטן, ווערן זיינע בייער פארפוילט; בפשטות גייט עס ארויף אויף נאך די

זיך נישט דערשרעקן

אן אינטערעסאנטע זאך זעט מען ביי די ביימער, מענטשן שפייען אויף זיי, שטויסן אויף זיי, מען ווארפט אויף זיי שמוץ, מען גיסט זיי אן מיט וואסער, אבער דער בוים דערשרעקט זיך נישט, ער גייט ווייטער און אונטראט צוריק טון שלעכטס, טוט ער נאך צוריק גוטס, ער געבט ארויס פיינע געשמאקע זיסע פרוכט מיט וואס יעדער איז זיך מח'.

דאס דארף א מענטש נאכמאכן, אפילו ווען מען פארשעמט אים, מען מאכט אים צרות, מען דערנידערט אים, זאל ער זיך נישט דערשרעקן נאר ווייטער טון טובות און גוטס מיט יעדן איינעם.

מען זעט אז אלע צדיקים האבן געהאט דעם נסיון, מען האט זיי פארשעמט און אראפ געקוקט, אבער זיי האבן זיך נישט דערשראקן נאר זיי האבן ווייטער צוריק געגעבן נאר גוטס, און זיי האבן געמאכט ספרים מיט וואס די גאנצע וועלט איז זיך מח'.

זיך נישט האלטן גרויס

נאך א זאך זעט מען ביי די ביימער, אז די ווארצלען פונעם בוים גייען אריין טיף אין דער ערד, און ווי טיפער זיי זענען אין דער ערד, אלץ שטערקער און בעסער האלט זיך דער בוים, און פארקערט אויב די ווארצלען זענען נאר פון אויבן אויף, זיי זענען נישט גענוג טיף אין דער ערד, דאן איז דער בוים זייער שוואך, און ווען עס קומט א שטארקע ווינט וועט עס אוועק בלאזן דעם בוים, און עס וועט גארנישט בלייבן פון אים.

פון דעם קען זיך א מענטש אפלערנען, אז אויב ער וועט זיך האלטן גרויס, ער וועט ווייזן פאר יעדן איינעם ווי גוט און געלונגען ער איז, און ער וועט אראפ קוקן א צווייטן, דאן וועט ער צום סוף פאלן, ווייל יעדער וועט אים פיינט האבן, מענטשן האבן נישט ליב איינעם וואס האלט זיך גרויס און קוקט אראפ אויף יעדן.

א מענטש וואס באהאלט אבער זיינע גוטע מעלות, ער איז צוגעלאזן צו יעדן איינעם, ער קוקט ארויף אויף יעדן איינעם, אזא מענטש האט יעדער ליב, און ער וועט זיך קענען האלטן און שוין מצליח זיין.

נישט קוקן אויף א צווייטן

דער אייבערשטער האט אריינגעלייגט א טבע אין א בוים אז יעדע בוים ציט זיך אליין זיין לעבן פון דער ערד און קיין אים בוים ציט נישט פון א צווייטן בוים, פון יעדע בוים וואקסט ארויס אנדערע מיני פרוכט און אזוי ווייטער, קיין איין בוים מישט זיך נישט אריין אין א צווייטן.

פון דעם קען זיך א מענטש אפלערנען, אז א מענטש זאל זיך קיינמאל נישט אריינמישן אין א צווייטן, נאר ער זאל ציען זיין לעבן פונעם אייבערשטן אליין. וואס ער דארף זאל ער נאר בעטן פונעם אייבערשטן, און נישט קוקן אויף א צווייטן.

ווייל ווען א מענטש קוקט אויף א צווייטן, סיי אויב יענער איז בעסער פון אים, סיי אויב יענער איז ערדער פון אים, וועט קיינמאל נישט זיין גוט.

ווען ער וועט קוקן אויף איינעם וואס איז בעסער פון אים, מער געלונגען פון אים, וועט ער טראכטן אז ער איז גארנישט ווערד, ווייל ער זעט דאך אז יענער קען בעסער אבער דאס איז נישט אמת, ווייל יעדער מענטש קען עפעס אויפטון אויף דער וועלט, און אויב ער וועט זיך צוברעכן מיטן טראכטן אז יענער איז בעסער, וועט ער נישט טון אפילו וואס ער קען יא טון.

און אויב ער וועט טראכטן אז ער איז בעסער פון יענעם, וועט אויך נישט זיין גוט, ווייל ער וועט אייביג טראכטן אז מען דארף אים געבן מער פֿבוד פון יענעם, ווייל ער איז מער חשוב פון יענעם, און מען דארף מאכן מער א עסק פון אים, און אויב מען וועט אים עס נישט געבן, וועט ער ווערן אינגאנצן צובראכן און טרויעריג.

דערפאר איז די עצה, נישט צו קוקן אויף א צווייטן, און עס זאל אים נישט אינטערעסירן וואס א צווייטער טוט, און אזוי וועט ער נישט זיין צובראכן און ער וועט אויפטון אויף דער וועלט וואס ער קען יא.

וואויל איז פאר א מענטש וואס געדענקט אז ער איז אזוי ווי דער בוים, און ער מאכט נאך די אלע זאכן פונעם בוים וואס מיר האבן אויסגערעכנט, וועט ער זיכער אויסוואקסן ווי א שטארקע שיינע בוים, און ארויס געבן גוטע זיסע פרוכט פון וואס יעדער וועט הנאה האבן, וואויל איז אים אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(קונטרס ט"ו בשבט)

(תוך הנחת כל תשס"א)

אזי דאך נישטא וואס צו רעדן, אבער אפילו די געציילטע וואס האט די דאס געלט פאר פארשווענדערישע שמוחות, זיי דארפן ברוך ה' נישט צוקומען צו אנדערע, שפירט זיך אויך אן אפשיי זענענדיג ווי מזווארפט אויס אידיש געלט פאר אזעלכע קינדערישקייטן.

די חתונות אין ישיבה זענען טאקע פון איין זייט אזוי פשוט און איינפאך צוגעשטעלט, אבער פון די אנדערע זייט זענען זיי אזוי פרייליך, געשמאק, און בא'טעמט, וואס דאס קען מען נישט פארשטיין ביז ווי לאנג מ'האלט עס מיט כאטש איינמאל מיט די אייגענע אויגן.

די מוחותנים, וואס האבן די וואך חתונה געמאכט אין ישיבה, האבן נישט געקענט גענוג זיך באדאנקען פאר'ן ראש ישיבה שליט"א פאר'ן צושטעלן אזעלכע הערליכע חתונות פאר אומזיסט. נישט מיט געצווינגענע תקנות וואס מ'דארף זוכן וועגן ווי אזוי זיי אויסצושפילן, נאר מיט'ן אריינברענגען א טראפעלע שכל, צו טראכטן מיט א ניקטערן בליק וואס א אידישע חתונה איז, און אז דאס לעבן הויבט זיך אן א טאג נאך די שבע ברכות, און נישט ווערן פארבלענדעט פון די ארומיגע קאפ פארדרייענישן.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז די פרישע פאר פעלקער זאלן זוכה זיין אויפשטעלן ערליכע אידישע שטיבער, בתים נאמנים לה' ולתורתו, מיט דורות ישרים ומבורכים. שמה תשמה רעים האהובים.

יומא היולא קדישא

פון כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע

די קומענדיגע וואך, שבת קודש פרשת בשלה, י"ז שבט, געפאלט די זעקסטע יומא היולא קדישא פון כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע.

מיט יעדן טאג נענטער צום יארצייט דערקענט זיך די התעוררות און התרגשות ביי אנשי שלומינו כפרט, און ביי אידן איבער די וועלט בכלל, צו דעם געהויבענעם טאג. מוהרא"ש פלעגט זאגן "ביים יומא היולא פון א צדיק, קומט ארויס און מען זעט וואס דער צדיק האט איבערגעלאזט פאר די וועלט", מען זעט ווי די לימודים און עצות וואס ער האט געלערנט מיט אידישע קינדער ביים לעבן, זענען ווייטער חי וקים און זענען נאך אלץ מחזק און מעורר אידישע קינדער און דערנענטערט זיי צום אייבערשטן.

מיר געדענקן זייער גוט וואס מוהרא"ש האט געטון פאר אונז אלע זיינע יארן, ווי אזוי ער האט אונז געשטארקט אין יעדן מצב און אונז מחזק געווען צו דינען דעם אייבערשטן ווי עס דארף צו זיין. און דעריבער איז דער טאג אזוי גרויס, ווען מען נעמט זיך צוזאם און מען הורט איבער זיינע ווערטער, און מען איז ווייטער ממשיך צו גיין אין זיינע וועגן.

פילע אנשי שלומינו אין ארץ ישראל, וועלן זיך משתתח צו זיין אויפ'ן ציון הקדוש אין יבנאל אין די טעג ארום די יארצייט, אנדערע אידן בכל מקומות מושבותיהם וואס האבן נישט די מעגליכקייט היי יאר אריבערצופארן צום ציון הקדוש, וועלן זיך צוזאמנעמען אין די לאקאלע בתי מדרשים און איבער'זורן דאס וואס מוהרא"ש האט אונז געלערנט אלע יארן, און לערנען די הייליגע עצות פון זיינע פילע ספרים וואס ער האט אונז איבערגעלאזט בירושה.

די סעודת היולא וועט פארקומען א"ה מוצש"ק בשלח אין היכל הישיבה אין וויליאמסבורג.

אנשי שלומינו וועלן אויסנוצן דעם געהויבענעם טאג זיך אנצושטרענגען אויסצופירן דאס וואס מוהרא"ש האט געטון זיין גאנץ לעבן, צו דרוקן דעם רבינים ספרים און עס פארשפרייטן איבער די וועלט, און אזוי אריינברענגען די הייליגע לימודים פון רבי'ן אין יעדע אידישע שטוב. מ'וועט זיך משתתח זיין מיט שיינע סכומים ארויסצוהעלפן דעם בית הדפוס "קרן הדפסה היכל הקודש" וואו מ'דרוקט טויזנטער ספרים און קונטרסים טאג טעגליך, און מען פארשפרייט עס צו אידן איבעראל, און וועקט זיי אויף אנצוהייבן לעבן מיטן אייבערשטן פון פריש.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן ווייטער ממשיך זיין זיך צו האלטן בדיבוק חברים און פאלגן וואס מוהרא"ש האט אונז געלערנט.

הוא ימליץ טוב בעדיני!

פּטִיבֵּיָהּ, אַז אויב אַ מענטש האָט קיינעם נישט מקנא געווען, וועט זיין גוף נישט פארפּוילט ווערן אין קבר. מוהרא"ש זכרוננו לברכה זאָגט, אַז דאָס גייט אַרױף אויף לעבעדיגע מענטשן; אַ מענטש וואָס האָט קנאַה, ווערן אים זײַנע בײַנער פאַרפּוילט בַּחיים חיותו; בַּמשֶׁה זײַן גאַנצע לעבן עסט ער זיך אויף; פאַרנוואָס האָב אײַך נישט אַזאַ לעבן ווי ענעם? פאַרנוואָס האָב אײַך נישט אַזאַ ווייב ווי ענער? פאַרנוואָס האָב אײַך נישט אַזאַ ווייב ווי ענעם? וואָס באַמַת דאַרף אַ מענטש וויסן אַז אויב דער אײַפּערשטער האָט דיר געגעבן די סאַרט לעבן; אַזאַ ווייב, אַזעלכע קינדער, זכור וכו', זכור וכו', זכור וכו', און פּעסער קען נישט זײַן.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לד): יעדער מענטש האָט אין זיך אַ נקודה וואָס אַ צווייטער האָט נישט; אַזוי ווי חַכְמֵינוּ זְכוּרֵם לְבִרְכָה דְעָרְצִיילן (פְּעֻלַּת כּא): עס איז געווען אַ דאַקטער וואָס האָט געהייסן אַבא אומנא, ער פלעגט באקומען יעדן טאג אַ בת קול פון הימל: "שְׁלוֹם עֲלֶיךָ אַבא אומנא"; אַפֿי פלעגט באקומען נאר איין מאל אַ וואָך אַ גרוס פון הימל, יעדן ערב שבת פלעגט ער הערן אַ בת קול פון הימל: "שְׁלוֹם עֲלֶיךָ אַפֿי"; רבא פלעגט באקומען דעם בת קול נאר איין מאל אַ יאר, יעדן ערב יום קיפור פלעגט ער הערן: "שְׁלוֹם עֲלֶיךָ רבא"; זאָגט די גמרא אַז אַפֿי האָט געהאַט חלישות הדעת פאַרנוואָס ער באקומט נאר אייןמאל אַ וואָך אַ בת קול, און אַבא אומנא באקומט יעדן טאג אַ בת קול, האָט מען אים געענטפּערט פון הימל: "לֹא מְצִית לְמַעַבְדְּךָ עֲבָדָא אַמְנָא", דו קענסט נישט טון וואָס אַבא אומנא טוט; אַזוי ווי דער פּס פלעגט זאָגן: "דאָס איז ענעמ'ס מעשֶׂה, און דאָס איז מיין מעשֶׂה".

עס איז געווען אַ פּרוי וואָס פלעגט זייער מקנא זיין אירע שְׂכֵנִים, און זי פלעגט שטענדיג מוּטְשֶׁען איר מאן: "קוק ווי אונזערע שְׂכֵנִים גייען ארויס פאַרברענגען צוזאַמען צוויי מאל אַ וואָך, פאַרנוואָס געמסטו מיר קיינמאל נישט ארויס?" דער מאן פלעגט איר אַלץ זאָגן: "איך האָב ליב צו זיין מיט דיר אין שטוב, וואָס דאַרפסטו קוקן אויף די שְׂכֵנִים? דאָס איז גענעמ'ס מעשֶׂה און דאָס איז מיין מעשֶׂה", ער פלעגט איר זאָגן: "איך בין גוט צו דיר, איך בין געטריי צו דיר, איך העלף דיר", אָבער זיין ווייב האָט געהאַט אין זיך קנאַה, זי פלעגט שטיין ביי די פענסטער קוקן ווי די שְׂכֵנִים גייען ארויס צוויי מאל אַ וואָך; זי פלעגט ממש אויסגיין פאר קנאַה זענענדיג ווי זיי זיצן אין זייער קאר און פארן אַנוועק זכור, און זי פלעגט זייער שטאַרק מוּטְשֶׁען איר מאן אַז זיי דאַרפן אויף פארן זכור. ביז איר מאן האָט איר איינמאל געזאָגט: "איך ווייס נישט וואו צו פארן, אָפּשׂר פּרעגסטו די שְׂכֵנִים וואו זיי פארן צוויי מאל אַ וואָך?" דעמאלט האָט זי שוין געהערט וואו זיי פארן; "מיר גייען צוויי מאל אַ וואָך צו אַ שְׁלוֹם בית מאכער" - האָט די שְׂכֵנִיטע איר געענטפּערט...

דערפאַר איז נישט שייך צו קוקן אויף אַ צווייטן און מקנא זיין אַ צווייטן; יעדער האָט זיין נקודה וואָס דער אײַפּערשטער האָט הנאַה פון אים, און צוליב דעם איז ער באשאפן געווארן. אַפּילו ווען עס קומט צו רחמינות, טאר מען אויף נישט מקנא זיין אַ צווייטן. מוהרא"ש זאָגט, אַז דאָס וואָס חַכְמֵינוּ זְכוּרֵם לְבִרְכָה זאָגן (פּבא פּתרא כא): "קנאַת סופרים תרבה חכמה", איז נישט פּשט מען זאָגט דעם מענטש: "דו דאַרפסט מקנא זיין אַ צווייטן און אים נאַכמאַכן, ווייל חַכְמֵינוּ זְכוּרֵם לְבִרְכָה זאָגן נישט קנאַת סופרים תרבה חכמה", נאר קנאַת סופרים תרבה חכמה", ווייל די נקודה איז נישט גענעם נאַכצומאַכן, נאר ווען אײַך זע ווי ענער איז זייער שייך מצליח, תרבה חכמה", דאַרף אײַך טראַכטן צו מיר וואָס קען אײַך טון אַז אײַך זאל מצליח זיין אין מיין זאַך.

ווען דער רבי האָט געענדיגט צו דערצײלן די מעשֶׂה פּנעם חכם מיטן פּס האָט דער רבי אויסגעפירט: "און אַז דאָס דאַנענען איז נישט אַזוי ווי עס דאַרף צו זיין, איז עס אַ שיקעלע מיט דריי עקן"; זעט מען אַז ביי רחמינות דאַרף מען זיך אויף נישט מבליבל זיין פון אַ צווייטן'ס עבונה.

עס איז וויכטיג דו זאַלסט נאַקוקן וואָס דער הייליגער ר' נתן זאָגט אויף דעם (ליקוטי חלקות, חלקות פּסח ט, אות כב): פּתנקט ווי אַ מענטש דאַרף זיך מחזק זיין נישט צו האָבן קיין התפעלות פון שְׂלֵכֶטע מענטשן וואָס מאַכן חזק פון אים ווען ער דינט דעם אײַפּערשטן, נאר מען דאַרף זיין זייער שטאַרק נישט צו ווערן צופאַלן, אַזוי אויף און נאָך אַסאַך מער - זאָגט ר' נתן - דאַרף אַ מענטש זיין ביי זיך זייער שטאַרק נישט צו ווערן צעבראַכן פון זיינע ערליכע חברים, ווען ער זעט ווי זיי שטייגן און זענען מצליח בעבודת השם, בשעת ווען מען קוקט זיך אַן און מען זעט ווי אַזוי מען זעט אויס זכור, "זכור זה אי אפּשׂר לְבָאָר בְּכַתֵּב, רק פּל אַחַד יבין בעצמו פּפי עניניו, וכנגד פּל מיני מניעות וחלישות הדעת שבעולם צריכין לילף בּהַרְף הַנַּל, בבחינת אַחַד הַיָּה אַבְרָהָם, לְחַשֵּׁב כְּאַלו הוּא יְחִידִי בעולם".

אײַך האָף אַז דו וועסט ארויס געמען חיזוק פון מיינע ווערטער וואָס אײַך האָב דיר געשריבן און דו וועסט פאַרשטיין ווי אַזוי מען קען לעבן אַ חיים טובים דורכן קוקן אויף זיך, און מען דאַרף זיך איין די ווערטער פּנעם הייליגן פּס: "וואָס האָט דאָס צו טון מיט מיר, דאָס איז יענעמ'ס מעשֶׂה און דאָס איז מיין מעשֶׂה; און ווייטער פאַרנוואָס דאַרפן מיר שמועסן פון אַנדערע מענטשן, לאַמיר מאַכן אַ חשבון ויפּיל אײַך האָב פאַרדינט".

דער אײַפּערשטער זאל העלפן זאַלסט האָבן העלחה אין אַלע ענינים. (עצמו אמינה שמות תשע"ח)

די לעבנסגעשיכטע פון הייליגן רבי'ן (צב) שפ

דערנאך איז דער רבי געפארן פון בארדיטשוב צום שטאט טולטשין, צו זיין פעטער הרב הקדוש רבי ברוך פון מעזעביזש זי"ע, וואס פלעגט זיך אויפהאלטן אין שטאט טולטשין יעדעס יאר איין חודש אין די זומער און איין חודש אין די ווינטער, און ער האט אים געבעטן ער זאל אים אויסקלויבן א שטאט ערגעץ נעבן אים וואו ער וועט דארט קענען וואוינען במנוחה.

האט אים זיין הייליגער פעטער געזאגט אז נאנט צום שטאט טולטשין איז דא א גוטע שטאט פאר אים, דאס איז דער שטאט ברסקלב, און ער קען דארט גיין וואוינען. ער האט גלייך געשריבן א בריוו צו די ראשי הקהלה אז זיי זאלן קומען צו אים קיין טולטשין.

די שותפים ר' משה חייקעס און ר' אברהם פייס זענען אריבערגעקומען און גערעדט מיטן רבי'ן אז ער זאל קומען וואוינען אין שטאט ברסקלב אזוי ווי דער רבי ר' ברוך'ל פון מעזעביזש זי"ע האט געבעטן, דער רבי האט זיך אויסגענומען מיט זיי אז זיי זאלן אים אונטערשרייבן אז זיי גייען אים שאפן א רענדל יעדע וואך, און זיי האבן מסכים געווען דערצו און געשלאסן דעם געשעפט.

דערנאך איז דער רבי צוריק געגאנגען קיין זלאטיפאלע צו ברענגען זיין משפחה קיין ברסקלב. פארזעצונג קומט א"ה - גענומען פון ספר "פשתל הצדיק"

נייעס אינערהאלב מוסדותינו הק נאך צוויי חתונות די וואך אין ישיבה גענצליך בחנם

די וואך איז פארגעקומען צוויי חתונות אין בית המדרש היכל הקודש אין וויליאמסבורג, הערליכע זייענע און פרייליכע חתונות, וואס האט נישט געקאסט קיין איין פרוטה פאר די מחותנים.

זונטאג נאכט איז געגאנגען אונטער די חופה החתן שלמה שטראה הי"ו, בן מו"ה שרגא הי"ו פון קרית יואל, עב"ג בת מו"ה ראובן אויפל הי"ו פון וויליאמסבורג. די חתונה איז געווען גאר געשמאק און פרייליך, מ'האט משמח געווען אויף גאר א שיינעם פארנעם.

אום דינסטאג איז געגאנגען אונטער די חופה החתן אברהם פיש הי"ו, בן מו"ה זעליג פיש הי"ו פון בארא פארק, עב"ג בת מו"ה צבי אהרן ניימאן הי"ו פון ירושלים עיה"ק, אויך ביי די חתונה איז די שמחה געווען גאר גרויס, מ'האט געטאנצן און משמח געווען גאר שוין.

צום אכצנטן און צום ניינצטן מאל איז נאכאמאל שווער געווארן די קשיא פארוואס מ'דארף אויסגעבן אויפיל געלט פאר א חתונה, אויפיל מחותנים ברעכן אונטער יעדן טאג פון דעם שווערן עול פון חתונה מאכן די קינדער, אויפיל אידישע קינדער מוטשען זיך צו צאלן יעדן חודש שווער געלטער וואס זענען נאך שולדיג פון עטליכע קינדערס חתונות פון די פארגאנגענע יארן, זיי קענען מער נישט אויסהאלטן דעם שווערן לאסט. און ברוך ה' אז דא אין ישיבה שטעלט די קהלה צו די חתונות בחנם ממש, די חתונה נאכט קאסט נישט קיין איין פרוטה פאר די מחותנים, און זיי קענען צוגיין צו די שמחה מיט א רואינע און פרייליכע נעמיט.

מענטשן וואונדערן זיך ווי אזוי די חתן כלה זענען מסכים צו אזא פשוטע חתונה, דער תירוץ איז אז דאס אלעס איז צו פארדאנקען די גוטע חינוך וואס זיי באקומען. אויסער די פילע וויכטיגע זאכן וואס מ'לערנט אין שולע מיט די מידלעך, זיי זאלן גוט וויסן פונקטליך אלע פרעזידענטן וואס האבן רעגירט אין אמעריקע אין לויף פון איר היסטאריע, וועלכע סארט עסטווארג די ווייסע בערן עסן נאכן אויפשטיין פון זייער ווינטער שלאף, און ווי אזוי צו רעכענען טיפע אלזשעברא חשבונות, און אזוי ווייטער, וואס די אלע זאכן קענען די מידלעך גארנישט טון דערמיט איין טאג נאך די חתונה, לערנט מען אויך מיט די מידלעך וואס די לעבן מיינט, ווי אזוי אויפצושטעלן אן ערליכע און געשמאקע אידישע שטוב, מ'לערנט מיט זיי אז געלט וואקסט נישט אויפן בוים, די עלטערן ארבעטן שווער צו שאפן א דאלער צו קענען אנגיין אין לעבן, מ'לערנט מיט זיי אז מ'דארף נישט געפעלן פאר חב"טעס, ווייל די חב"טעס וועלן דיר נישט קומען צו הילף אין לעבן בכלל, אז מ'האט חתונה ווייל דער אייבערשטער האט אזוי געהייסן און אזוי קען מען האבן א גוט לעבן, און נישט ווייל יעדער זאל שמועסן און זען די בלומען ביי די חתונה, די מעכטיגע כלי זמר ביי די חתונה און די איבריגע נארישקייטן, און אזוי ווייטער שטעלט מען זיי אוועק זיי זאלן וויסן וואס דאס לעבן איז און ווי אזוי זיך אומצוגיין אין לעבן אין יעדן מצב ברוחניות ובגשמיות. און אז מ'באקומט א גוטן חינוך, ווארצילט זיך עס איין ביי זיי, און זיי דארפן בכלל נישט די אלע שטותים, וואס ברענגען נישט קיין שום נוצן, נאר אפשר אביסל איינגערעדטע כבוד, וואס מ'מיינט אז מ'ווערט ארויפגעקוקט פאר עטליכע שעה. און דאס בלייבט נישט בלויז ביי די חתונה נאכט, דאס נעמען זיי ווייטער מיט אין לעבן נישט אויסצוברענגען געלט פאר אומזיסט, זיי דארפן נישט קויפן יעדע זאך וואס שטייט צום פארקויפן, יעדע טייערע זאך וואס א חב"טע האט זיך געשאפט, און יעדע נייע סטייל וואס איז נארוואס ארויסגעקומען, און דאס העלפט זיי אויפיל ארויס אין לעבן.

און די זעלבע איז ביי די אנדערע זייט מחיצה, א חתן וואס האט געלערנט אין ישיבה, ער האט געהערט די שיעורים און דרשות פונעם ראש ישיבה שליט"א, ער איז גוט אנגערייט אין לעבן, ער ווייסט גוט דעם אינטערשטיד פון וואס דער אמת'ער לעבן איז, און וואס די זייטיגע נארישקייטן זענען, ער קען זיך באמת פרייען ביי די חתונה אז ער האט זוכה געווען צו טרעפן זיין באשערטע, און אויפצושטעלן א בית נאמן בישראל, און ער איז בכלל נישט אינטערשטיט צו געפעלן פאר קיינעם. די אלע זאכן וואס ער האט געלערנט אין ישיבה, נעמט ער מיט אויפן גאנצן לעבן, ער קען דאס נוצן יעדן טאג אין לעבן, נישט נאר אלס בחור אין ישיבה צו געפעלן פאר'ן משגיח.

אז מ'האלט מיט א חתונה אין ישיבה, קען מען זיך נישט גענוג אפזאונדערן ווי נאריש מענטשן זענען אז מ'מאכט נאכאלץ די אזויגערופענע "נארמאלע" חתונות. עס כאפט אן עקל ווען מ'זעט נאכדעם אן אויפרייסערישע חתונה פון א כבוד שמעקער וואס מיינט מ'וועט אים ארויפקוקן ווען ער וועט זיך אויפרייסן מיט עפעס א מעכטיגע פרישע איידיע פאר זיין אפגעריסענע/אויפגעריסענע חתונה. אפגערעדט איינער וואס קען זיך עס נישט ערלויבן, ער דארף בארגן/גנב'ען געלט פאר דעם, <<<<<<

חיזוק צום טיר

איר קענט באקומען אלע ספרי ברסלב, קונטרסים, "עצתו אמונה", דרשות, ניגונים, סידורים, USB, SD, און נאך; דעליווערעט צו אייער טיר! דופט אריין מיט אייער פארלאנג צו **347-509-4908** מיר וועלן פרובירן בעדיה עס צו שיקן צו אייך אהיים

טיפס אויף שלום בית

טיפס און עצות אויף שלום בית. ווי אזוי קען איר האבן א פרייליכע לעבן אינדערהיים? וועל איר זיך נאך אמאל פארשטיין מיט מיין ווייב? **קול ברסלב** **212-444-9191** 1, 2, 2, 6, 14

עצתו אמונה ביי אייער טיר

סובסקרייבט אייך צו באקומען די "עצתו אמונה" יעדע וואך אויף די פאסט פאר די ביליגע פרייז פון בלויז \$2.99 א וואך זייט אויך פון די גליקליכע וואס זענען זיך מחיה יעדע וואך מיט די פילע עצות און חיזוק אין לעבן **#3 718-387-2691** subscribe@kerenhadfusa.org

סימן טוב ומזל טוב

החתן יודל פעלדמאן הי"ו צו זיין שידוך שליסן עב"ג למזל טוב החתן שלמה שטראה הי"ו צו זיין שמחת החתונה עב"ג למזל טוב החתן אברהם פיש הי"ו צו זיין שמחת החתונה עב"ג למזל טוב מו"ה לייבי אפפעל הי"ו צו די געבורט פון א אינגל למזל טוב מו"ה יואל אברהם ראטענבערג הי"ו צו די געבורט פון א אינגל למזל טוב

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה; און נאך 845-351-0910 / 212-444-9191 ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 438-300-8080 צו באקומען דעם גיליון אויף אימעיל breslevcenter@gmail.com

קוואל פון חיזוק (פריוען) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך 845-351-0910 / 212-444-9191 ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 438-320-9090 צו באקומען דעם גיליון אויף אימעיל chizikyomi@gmail.com טעלעפאן מעסידישינג **347-630-2876**